

Arrest

nr. 135 682 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. PEETERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 7 juni 1995 te Lagos. Nadat u de lagere schoolopleiding beëindigde, verbood uw vader u nog langer naar school te gaan, en werd u thuis onderwezen door een leraar die u Engels leerde. Uw vader wou niet dat u nog naar school ging, daar hij meende dat, indien u zwanger zou worden, de jongen die ervoor verantwoordelijk zou zijn, alles zou ontkennen. Uw vader verbood u ook, sinds u niet langer naar school ging, om uw familiaal huis nog te verlaten, en u was sindsdien steeds binnen. Indien hij u buiten zou zien spelen, zou hij u slaan. Uw vader sloeg u veel, en u kende geen vrijheid wanneer u bij hem woonde. Uw halfzus (Z.) verdween in het jaar 2010. Hoewel uw vader deze verdwijning aangaf bij de Nigeriaanse politie, werd

haar verdwijning nooit opgehelderd. Eind december 2013 smeed uw vader uw moeder het huis uit. Op 25 januari 2014 zei uw vader u dat hij u naar Enugu zou brengen, bij een vriend van hem, waar u een maand zou verblijven. U was zeer blij, daar u voorheen het huis nooit mocht verlaten, en u dacht dat u te Enugu vrij zou zijn, en niet opgesloten zou worden in een huis. U vroeg zich wel af wie er voor uw broers zou zorgen, maar uw vader zei u daarmee niet in te zitten, en dat hij voor ze zou zorgen. Wanneer u samen met uw vader per wagen onderweg was naar de vriend van uw vader te Enugu, reeds uw vader plots de brousse in. U vroeg uw vader of zijn vriend in de brousse woonde, en uw vader zei u geen domme vragen te stellen. Uw vader reed verder de brousse in, tot bij een compound-huis, waar hij de wagen stopte. Hij zei u uit te stappen, en sloeg u met zijn riem wanneer u weigerde uit te stappen. U werd het huis, waar een oude man was, binnen gebracht en u zag vijf zwangere vrouwen die dezelfde leeftijd hadden als u. U werd in een van de huisjes van het compound-huis binnen gebracht, waar u werd opgesloten. De vrouw die u eten moest geven, zei u dat u leek op haar moeder, en wou u helpen. Ze legde uit dat ze normaal iets in uw eten moest doen, waardoor u uw geheugen en zintuigen zou verliezen, maar dat ze dit niet in uw eten zou doen. Ze legde u uit dat uw vader lid was van een geheime cult, uw vader u zou komen verkrachten totdat u zwanger zou zijn, uw kind zou gedood worden in geldrituelen, en uw bloed opgedronken, en dat uw vader dit alles deed om zijn invloed binnen de cult te vergroten. De vrouw zei u eveneens dat uw halfzus (Z.) hetzelfde lot onderging, ze maagden nodig hebben, dat de andere leden van de cult hetzelfde deden met hun dochters, en u Nigeria moest verlaten omdat u overal opgespoord zou worden, en uw foto verspreid zou worden. Twee dagen nadat u werd opgesloten, hielp ze u te ontsnappen, en stuurde ze u naar twee kerels verderop in de brousse. Deze brachten u naar een huis waar u de nacht doorbracht. De dag nadien brachten deze kerels u naar een plek waar vele schepen waren, en waar jullie met een kapitein gingen praten. Deze zei u dat u naar een blanke man moest gaan, die u zou helpen. De blanke man bracht u aan boord van een schip, waarmee u Nigeria verliet. U verklaarde tot slot dat u aankwam te België, op 23 maart 2014. U vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 24 maart 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking genomen kan worden.

Immers, uit uw verklaringen afgelegd op het CGVS blijkt een dermate onwetendheid met betrekking tot meerdere kernaspecten van het door u geopperde asielrelaas; en meerdere van uw verklaringen zijn incoherent, dan wel geenszins aannemelijk, dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Gevraagd of uw vader – naast uw moeder – nog andere vrouwen had, antwoordde u dat hij zoveel vrouwen had, dat **u ze niet kent**; en voegde u eraan toe dat de eerste vrouw van uw vader – de moeder van uw halfzus (Z.), die verdween in het jaar 2010 – stierf (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Gevraagd of u de naam kent van de eerste vrouw van uw vader, antwoordde u **het niet te weten** en verklaarde u haar nooit gezien te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd **of u uw halfzus (Z.) dan nooit vroeg wie haar moeder is**, antwoordde u **ontkennend**, en voegde u eraan toe dat uw vader vertelde dat ze meteen na de bevalling stierf, en de bevalling geen succes was. **Dat u dit wel weet te vertellen, maar niet zou weten wie de moeder is van uw halfzus – met wie u tot het jaar 2010 samenwoonde – is allesbehalve aannemelijk. Immers, het is geenszins onredelijk te verwachten dat u de naam zou kennen van de eerste vrouw van uw vader – de moeder van uw halfzus (Z.) – die stierf nadat ze beviel (hetgeen u dan wel weet te vertellen).** Gevraagd hoeveel vrouwen uw vader heeft, antwoordde u opnieuw **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of u, naast (Z.), nog andere halfbroers –of zussen heeft, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd hoe u naar België kwam, antwoordde u dat een vrouw u hielp, maar gevraagd naar de naam van deze vrouw, gaf u wederom aan **het niet te weten**, daar zij haar naam niet gezegd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd wat ze voor u deed, gaf u, weinig verhelderend, aan dat ze uw reis regelde. Gevraagd wat ze dan deed voor u, antwoordde u dat ze uw reis regelde met twee kerels, die u naar een kapitein brachten, die u op zijn beurt doorverwees naar een blanke man. Gevraagd of u dus per schip heeft gereisd, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd wie die twee kerels waren, antwoordde u ze **niet te kennen**. Gevraagd waar u aan boord ging van het schip dat u naar België bracht, antwoordde u – opnieuw – **het niet te weten**. Gevraagd of u moest betalen voor uw reis, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of er iemand anders betaalde voor u, antwoordde u nogmaals dat **u het niet weet**. Gevraagd onder welke vlag het schip voer waarmee u naar België reisde, antwoordde u opnieuw **het niet te weten**. Gevraagd of het schip rechtstreeks naar België kwam, dan wel of het onderweg tussenstops maakte, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd wanneer u vertrok uit Nigeria, antwoordde u wederom **dat u het niet weet** (zie gehoorverslag CGVS, p.

7). Gevraagd waar de kapitein woonde, bij wie u ging, samen met de twee kerels, antwoordde u dat u hem zag 'op een plek waar veel schepen waren' (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u de naam van die kapitein kent, antwoordde u zijn naam **niet te kennen**. Gevraagd hoe de vrouw, die u hielp ontsnappen, de twee kerels kende die u naar de kapitein brachten, antwoordde u **het niet te weten** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of, wanneer u de twee kerels zag, u hen vroeg wat er zou gebeuren, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). **Gevraagd of u zich dan niet afvroeg wat er met u zou gebeuren, antwoordde u ontkennend**, en voegde u eraan toe dat de vrouw – wiens naam u niet kent – u zei niet bang te zijn. **Gevraagd of, wanneer u naar de plek werd gebracht waar veel schepen waren, u niet vroeg waar – in welke stad – u was**, antwoordde u **dat niet gevraagd te hebben**. **Uit bovenstaande vaststellingen blijkt reeds een dermate onwetendheid dat er ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. Immers, dat u geenszins zou weten wanneer u Nigeria verliet, vanuit welke stad u Nigeria verliet, hoe uw reis werd voorbereid, of er al dan niet iemand betaalde voor uw reis, wat de namen waren van de personen die u bij uw reis hielpen, dan wel van welk land het schip was waarmee u reisde, en of dit schip al dan niet tussenstops maakte, is allesbehalve aannemelijk, en overtuigt niet. Dat u zich bij dit alles geen vragen zou hebben gesteld, weet niet te overtuigen. Dat u voorts evenmin weet hoeveel vrouwen uw vader zou hebben – of wat hun namen zijn – maar wel weet dat hij zeer veel vrouwen heeft, en u zelfs de naam niet weet te geven van de moeder van (Z.), met wie u tot het jaar 2010 samenwoonde, overtuigt evenmin, en doet enkel verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U verklaarde dat uw vader u op 25 januari zei dat u samen met hem naar Enugu zou reizen, waar u gedurende een maand zou verblijven bij een vriend van hem (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). U was blij wanneer uw vader u dit vertelde, maar **u vroeg zich eveneens af wat jullie zouden doen met uw broers – waarop uw vader u zei er niet mee in te zitten, en dat hij voor ze zou zorgen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). U voegde eraan toe dat, een maand voor u naar Enugu vertrok samen met uw vader, uw vader uw moeder had buitengesmeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of uw vader doelde op de stad Enugu, dan wel op een plek die in de – gelijknamige – staat Enugu gelegen is, antwoordde u enkel dat hij 'Enugu' zei (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **Gevraagd of u hem dan niet vroeg of hij de stad Enugu bedoelde, dan wel een dorp in de staat Enugu**, antwoordde u **dat niet gevraagd te hebben**, en dat u gewoon blij was, daar u anders nooit buiten mocht gaan. Gevraagd wie die vriend van uw vader was, die u te Enugu zou gaan opzoeken, antwoordde u **het niet te weten**. U geconfronteerd met de vaststelling dat u er een maand zou blijven, en gevraagd of u dan niet wou weten bij wie u zou verblijven, antwoordde u enkel **dat u blij was, daar u dacht dat u er vrij zou zijn**. Gevraagd welke de reden was die uw vader gaf, waarom u samen met hem zijn vriend zou gaan opzoeken, waar u een maand zou verblijven, antwoordde u **dat hij gewoon zei dat hij een maand te Enugu wou verblijven**, en dat u blij was. U voegde eraan toe dat u thuis nooit buiten mocht gaan, en hij u zou slaan wanneer u dit wel zou doen. **Opnieuw gevraagd wat u zogenaamd zou gaan doen in Enugu**, antwoordde u **het niet te weten, en dat hij gewoon zei dat "we er een maand zouden zijn"**. U gevraagd of u zichzelf geen vragen stelde wanneer uw vader zei dat jullie naar Enugu zouden gaan, gezien u voorheen jarenlang het huis niet mocht verlaten, antwoordde u dat u niet vroeg waarom, u gewoon blij was dat u naar zijn vriend mocht gaan, en u voorheen nooit het huis uit mocht, sinds u de lagere school beëindigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U opnieuw gevraagd of u zich dan geen vragen stelde, gezien uw verklaring dat u voorheen nooit het huis uit mocht, antwoordde u – herhalend, en de bizarre vaststelling waarmee u geconfronteerd werd, volkomen negerend – dat u blij en verrast was, en erop uit was om naar zijn vriend te gaan. U verklaarde daarna opnieuw dat u dacht dat u er vrij zou zijn en er zich vrij zou kunnen bewegen. Gevraagd of u zich dan niet afvroeg wat u daar zou gaan doen, te Enugu (bij een persoon wiens naam u niet eens kent), antwoordde u dan weer – uw verklaringen dat u 'gewoon blij' was wijzigend – dat u zichzelf wel die vraag stelde, en voegde u eraan toe dat u dacht dat u er niet samen zou zijn met uw vader, en u er vrij zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U geconfronteerd met uw verklaringen dat u niet weet wie die vriend is bij wie u een maand zou verblijven, u zelfs zijn naam niet kende, en gevraagd waarom u dan dacht dat u daar 'vrij' zou zijn, antwoordde u – de u gestelde vraag volledig negerend – dat die vriend u niet zou opsluiten zoals uw vader. Opnieuw gevraagd waarom u dat dacht, antwoordde u – wederom allerminst verhelderend, noch enige helderheid verschaffend betreffende de reden van uw assumptie dat u vrij zou zijn bij de vriend van uw vader – dat u dacht dat zijn vriend u niet steeds zou opsluiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U geconfronteerd met de vaststelling dat – zo blijkt uit uw eigen verklaringen – u niet eens weet wie die vriend van uw vader zou zijn, en opnieuw gevraagd waarom u dan dacht dat u daar 'vrij' zou zijn, antwoordde u, nogmaals de u gestelde vraag volkomen negerend en herhalend, dat die vriend van uw vader u niet zou opsluiten en straffen zoals uw vader deed, en u niet kon wachten om te gaan. **Dat u zich klaarblijkelijk geen vragen stelde wanneer uw vader (die u, zo verklaarde u, steeds verboden had het huis te verlaten) zei dat u gedurende een maand bij een**

vriend van hem zou verblijven, hoewel u niet weet wie die vriend van uw vader zou zijn, noch hoe hij heet, noch of hij in de stad Enugu, dan wel op een of andere plek in de staat Enugu woont, noch wat u daar gedurende een maand zou gaan doen – zijn opnieuw verklaringen die allerm minst weten te overtuigen, en geenszins getuigen van doorleefde ervaringen. Het is immers allerm minst onredelijk te verwachten dat u – indien u werkelijk steeds verboden werd het familiaal huis te verlaten, en u geslagen zou worden indien u dit wél deed – zich op zijn minst toch zou afvragen bij wie u een maand zou gaan verblijven, waar, waarom, en wat u er zou gaan doen. Dat u zich al deze vragen klaarblijkelijk niet gesteld zou hebben, daar u blij was omdat u dacht dat u er ‘vrij’ zou zijn, weet voorts evenmin te overtuigen – gezien geenszins ingezien kan worden waarom u dit überhaupt zou denken – daar u niet wist waarheen, bij wie, of waarom uw vader u voor een maand wou wegzenden – en u de meerdere vragen die hiernaar peilden, steeds ontweek, dan wel simpelweg negeerde. Bovenstaande verklaringen weten dan ook niet te overtuigen, en doen enkel verder afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielrelaas, afgelegde verklaringen.

In een (zoveelste) poging om te peilen naar enig teken van (werkelijk meegemaakte) doorleefde ervaringen, **gevraagd wat uw broers er dan van vonden dat u een maand zou gaan verblijven bij de vriend van uw vader, antwoordde u dat uw broers op de kostschool verblijven, en ze op school waren wanneer u vertrok. Het dient echter vastgesteld dat u eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde dat u, wanneer uw vader u zei dat u een maand naar Enugu zou gaan, u zich afvroeg wie er voor uw broers zou zorgen daar uw vader uw moeder het huis uitgesmeten had, en uw vader u zei dat u daarmee niet moest inzitten, en hij wel zou zorgen voor hen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Dat u dan, gevraagd wat uw broers ervan vonden dat u een maand wegging (daar u zelf van geen enkele andere reflectie of gewone bedenking getuigde, bij uw verklaringen dat uw vader u zei dat u een maand naar Enugu zou gaan), verklaarde dat uw broers er helemaal niet waren, daar ze op een kostschool verbleven, kunnen bezwaarlijk coherente verklaringen worden genoemd. U legde voorts nog andere incoherente, en geenszins overtuigende, verklaringen af betreffende uw verblijf in het huis waar u – zo u verklaarde – door uw vader werd achtergelaten, en opgesloten. U verklaarde dat u, wanneer uw vader u naar een compound-huis in de brousse bracht, u er een vijftal vrouwen zag, en u alleen opgesloten werd in één van de huisjes (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd naar deze andere vrouwen, verklaarde u dat er vijf zwangere vrouwen waren, met dezelfde leeftijd als u (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of u weet wie zij zijn, antwoordde u ontkennend, en voegde u eraan toe dat de vrouw [die u eten bracht en hielp te ontsnappen] u zei dat u die vrouwen niet mocht benaderen, noch samen met hen mocht eten. Gevraagd of u dan toch niet was opgesloten – gezien het expliciet verbod dat deze vrouw u gesteld zou hebben, om niet met deze 5 vrouwen om te gaan of samen met hen te eten, anders geen enkele zin zou hebben – antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat ze het u zei in het huisje waar u zat. Gevraagd of u dan vrij was om zich te bewegen, en met de andere vrouwen om te gaan indien u dat gewild had, antwoordde u dat de kamer afgesloten was. Gevraagd hoelang u verbleef in dat huis, waar u opgesloten werd in de brousse, antwoordde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd hoeveel dagen voorafgaand aan uw vertrek uit Nigeria, u wist te ontsnappen, bleek u plots wel weet te weten hoelang u in het huis werd opgesloten, en verklaarde u dat u, twee dagen nadat u opgesloten werd, ontsnapte (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of de vrouw, die u hielp ontsnappen, niet in de problemen kon komen door u te helpen, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe dat u het haar nooit vroeg. U herinnerd aan uw verklaring dat enkel zij en de man een sleutel hadden van de kamer waar u was opgesloten, en gesteld dat men dan toch wel zou weten dat de vrouw u hielp, antwoordde u bevestigend, en voegde u eraan toe dat zij misschien ook van plan was te ontsnappen, maar u dat niet weet. Hierop verder ingaand, gevraagd waarom ze dan niet samen met u ontsnapte, antwoordde u het niet weten, en voegde u er plots aan toe dat u haar nog vroeg: “Wat met jou?”, en zij u zei dat ze haar weg zou vinden – hoewel u eerder tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde haar nooit gevraagd te hebben, naar wat ze zou doen. U verklaarde dat de vrouw u (wel) verteld heeft dat uw vader lid was van een geheime cult, waarvan de ‘politieke elite’ eveneens lid is, er iets in uw eten gedaan zou worden waardoor u uw zintuigen zou verliezen, uw vader u zou komen verkrachten totdat u zwanger zou zijn, uw kind zou gedood worden in ‘geldrituelen’, en uw bloed opgedronken – dit alles om zijn invloed binnen de cult te vergroten (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, 13 en 16). De vrouw zou u eveneens verteld hebben dat uw zus (Z.) hetzelfde lot onderging, ze maagden nodig hebben, ‘de’ politie en ‘de’ rechters eveneens lid zijn van de geheime cult waarvan uw vader lid is, dat de andere leden van de cult hetzelfde deden met hun dochters, en dat ze u dit alles vertelde omdat u op haar moeder leek, ze daar werkte omdat ze er veel geld verdiende, en u Nigeria moest verlaten omdat u overal opgespoord zou worden, en uw foto verspreid zou worden – uit schrik dat u de geheimen van de geheime cult zou verklappen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 15,**

16 en 17). **Gevraagd of de cult, waarvan uw vader lid zou zijn, ook een naam had, anders dan 'geheime cult'**, verklaarde u dat "geheime cult genootschap" en "geheime cult leden", hetzelfde is. **Gevraagd of er geen specifieke naam was voor die geheime cult – gezien het weinig aannemelijk is dat een geheim genootschap met allerlei rituelen, de naam 'geheime cult' zou dragen – antwoordde u dat niet te weten**, en voegde u eraan toe dat de vrouw sprak over 'geheime cult' en 'geheim genootschap'. **Dat de vrouw waarover u spreekt, u vanalles verteld zou hebben over de cult waarvan uw vader lid zou zijn, en over de (gruwelijke) rituelen die dit genootschap zou uitvoeren, maar nooit de naam van dit genootschap vermeld zou hebben, is niet aannemelijk, noch geloofwaardig**. Gevraagd of u de naam van de vrouw die u hielp ontsnappen, nooit vroeg, antwoordde u dat ze u zei dat u er niet moest mee inzitten, en u haar naam (die ze u niet zei) moest vergeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 13). Gevraagd of u niet wou weten wie die vrouw was, gezien ze u zoveel zaken vertelde, en uw leven redde, antwoordde u dat u het wel wou weten en haar naam gevraagd te hebben, maar dat ze u zei er niet mee in te zitten (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u zich niet afvroeg wat er zou gebeuren wanneer u bij de twee kerels kwam, naar wie deze vrouw u stuurde, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat ze uw naam riepen, zoals de vrouw u had gezegd. **Gevraagd of u zich dan niet afvroeg wat er met u zou gebeuren, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat de vrouw alles regelde en u zei niet bang te zijn**. Zoals hierboven reeds vermeld, wist u evenmin uit te leggen hoe die vrouw dit alles regelde, wie die kerels waren naar wie u ging, welke de stad was waarheen dezen u brachten, noch wie de kapitein was die u doorverwees naar de blanke man, en wat de vrouw van plan was te doen na uw vlucht. **Dat de vrouw waarvan u gewag maakte, u wel vanalles zou verteld hebben betreffende het genootschap waarvan uw vader lid zou zijn, en u zelfs uitgelegd zou hebben dat ze daar werkte omdat ze er veel geld verdiende, maar u nooit gezegd zou hebben hoe zij heette, noch hoe het genootschap waarvan u gewag maakte, zou heten, noch hoe en met wie ze uw reis regelde, of wat zij verder zou doen, zijn verklaringen die niet weten te overtuigen, en niet geloofwaardig bevonden worden. Gegeven het geheel aan de hierboven uiteengezette vaststellingen, dient geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u geopperde asielrelaas, of problemen die u gekend zou hebben in Nigeria voorafgaand aan uw vertrek uit het land. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.**

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde kopie van uw geboorteakte, dient vastgesteld dat deze geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) bevat waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Het dient eveneens opgemerkt dat, wanneer u bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd werd of uw naam – (A.) Ayisat – correct gespeld is, u verklaarde dat het (A.) Aishat is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) – hoewel er op de door u neergelegde geboorteakte 'Ayisat' te lezen valt. Wat betreft de door u neergelegde internetartikels met betrekking tot rituele moorden, slachtingen, ontvoeringen en handel in ledematen van mensen in Nigeria, dient vastgesteld dat dit algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op uw persoon. Deze artikels weten het ongeloofwaardig bevonden karakter van de door u afgelegde verklaringen dan ook niet te herstellen. Wat betreft het door u neergelegde medisch certificaat, dient vastgesteld dat hierin wordt vermeld dat u littekens heeft op uw armen en rug, die – volgens uw verklaringen – dateren van december 2013 en januari 2014. Dit medisch attest spreekt zich evenwel niet uit over de oorza(a)k(en) van deze littekens, waar deze opgelopen zouden zijn, noch wanneer deze opgelopen zouden zijn. Een medische vaststelling dat u littekens heeft op uw rug en armen, vormt dan ook geen bewijs voor het door u geopperde asielrelaas, en weet het ongeloofwaardig bevonden karakter van de door u afgelegde verklaringen dan ook niet te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in

artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht “*door een kennelijk op onredelijke wijze genomen beslissing*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft een algemene theoretische uiteenzetting over de aangevoerde bepalingen en beginselen en stelt in dit kader onder meer dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch in zijn wettelijk toezicht wel kan nagaan of de overheid uitging van de juiste feitelijke gegevens, deze correct beoordeelde en op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Volgens verzoekster voldoet de motivering niet aan de criteria.

Zij stelt dat de aangehaalde elementen hetzij hun oorsprong vinden in een onzorgvuldige beoordeling van de beschikbare gegevens, hetzij niet van aard zijn om de waarachtigheid van de aangehaalde feiten en vrees aan te tasten. Verzoekster benadrukt dat zij moest verhalen over feiten die nog bijzonder traumatiserend zijn. Tevens wijst zij erop dat zij nog jong is en jarenlang afgesloten van de buitenwereld leefde.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing zijn in duidelijke bewoordingen in de bestreden beslissing opgenomen en kunnen hierin op eenvoudige wijze worden gelezen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. In tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, is de bevoegdheid van de Raad *in casu* geenszins beperkt tot een loutere wettigheidscontrole. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster beweert dat zij door de feiten nog steeds bijzonder getraumatiseerd is. Deze algemene bewering kan de concrete motieven van de bestreden beslissing echter niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat zij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in haar hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij aantoonde dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoekster noch de advocaat die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder benadrukt verzoekster dat zij nog jong is en jarenlang van de buitenwereld was afgesloten. Dit doet echter geenszins afbreuk aan het gegeven dat van haar mocht worden verwacht dat zij in staat zou zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk beweert te hebben meegemaakt, zeker inzake deze gebeurtenissen die de essentie van haar relaas uitmaken en die de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende

invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat van haar mocht worden verwacht dat zij bij machte zou zijn om over deze gebeurtenissen op een spontane, doorleefde, gedetailleerde en coherente wijze te verhalen.

Verzoekster beperkt zich er voor het overige toe op algemene wijze te poneren dat de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hun oorsprong zouden vinden in een onzorgvuldige beoordeling van de gegevens en niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de aangehaalde feiten en vrees. Zij vermag hiermee geheel geen afbreuk te doen aan de in deze beslissing opgenomen vaststellingen. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op de verregaande onwetendheden in haar hoofde en de veelvuldige uiterst vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen die zij aflegde inzake meerdere kernaspecten van haar relaas, kan aan verzoeksters asielrelaas niet het minste geloof worden gehecht. De door haar neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 14) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden betwist of weerlegd, de teloorgegane geloofwaardigheid van het relaas niet herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS